

2. Омельченко Л. П. Здоров'ятворча педагогіка: посібник / Л. П. Омельченко, О. В. Омельченко. – Х.: Видав.«Основа», 2008. – 205 с.

3. Методика навчання основам здоров'я у початковій школі: методичні рекомендації до проведення семінарських занять, організації самостійної та індивідуальної роботи студентів /Укладач Фенчак Л.М.- Мукачєво: МДУ, 2016.- 52 с.

РЕПКО І.П.,
КАТРЕЧКО А.С.

Комунальний заклад «Харківська гуманітарно-педагогічна академія»
Харківської обласної ради, Україна

ВИКОРИСТАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ ПІСНІ У ПРОЦЕСІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ ЯК СКЛАДОВОЇ САМОРОЗВИТКУ МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ

На сучасному етапі розвитку системи вищої педагогічної освіти в Україні значна увага в освітньому процесі фахової підготовки приділяється формуванню у майбутніх педагогів здатності до саморозвитку.

Сприяти художньому відродженню нації зможе вчитель нової формації, який володіє високим рівнем особистої, загальної та професійної культури на засадах глибинного засвоєння українського народного мистецтва та прагне до саморозвитку та самовдосконалення.

Під поняттям «саморозвиток» розуміється цілеспрямований, спеціально організований процес залучення людини до культурних цінностей суспільства і активного включення самої особистості в цей процес.

У дослідженнях М. Боритка, Б. Вульфова, О. Газмана, В. Іванова, М. Сергєєва визначається, що саморозвиток майбутніх викладачів – обов'язкова складова сучасної освіти, показник суб'єктності вчителя на всіх етапах його неперервної педагогічної освіти.

У вищій школі здобувачі освіти мають навчитися орієнтуватися не тільки у сучасному культурному просторі, а й активно залучатися до популяризації українського народного мистецтва, фольклору, етносу і таким чином прагнути до саморозвитку.

Історичний період сьогодення актуалізує час, коли саме вивчення народно-пісенної культури на рівні вищої педагогічної освіти має виступити стимулятором активного звернення до вивчення вагомої за своїм змістом, істинно правдивої духовної спадщини народу, яку століттями вдавалося збирати, зберігати та передавати в кращих культурних зразках.

Прикрим є той факт, що незважаючи на важливу роль особливого «архіву» зразків народно-пісенної творчості в історії нашого етносу, за багатьох об'єктивних, суб'єктивних і природних причин вони мають загрозливу тенденцію до стрімкого випадання з ужитку молоддю.

Особливо важливим для майбутнього вчителя є виховання в собі

національної свідомості, поваги до української пісенної культури, формування здатності залучати молоде покоління до збереження та виконання української народної пісні сучасними інноваційними методами та засобами.

На доцільності вивчення народно-пісенної творчості у процесі підготовки майбутнього вчителя наголошували А. Іваницький, О. Потебня та інші українські фольклористи.

Мета роботи: використання української народної пісні у процесі фахової підготовки як складової саморозвитку майбутніх вчителів.

Саморозвиток майбутніх учителів зумовлений істотними змінами освітньої парадигми, що полягають в утвердженні особистісної значущості їх фахового зростання, у новому баченні завдань, які покладаються на вчителя нової формації. Особистість, яка виступає не тільки об'єктом, але й суб'єктом становлення, орієнтується на те, щоб зовнішні педагогічні впливи породжували у ній розуміння відмінностей між досягнутим і бажаним.

На нашу думку, проблемою у підготовці майбутніх вчителів є зорієнтованість молоді головним чином на зразки масової молодіжної музики низької художньої якості та недостатній рівень знання української народної пісні.

Авторами з'ясовано, що в українській малій Енциклопедії Є. Онацький трактує народну пісню, як твір колективної творчості легкий за своєю ритмічною формою, який навіть при наявності автора, приймався народною масою, як відбиток її почуттів, який в процесі переходу з покоління в покоління, зазнавав тих чи інших змін та ставав дійсно загальнонародним [2].

Погоджуємося з думкою Климент Квітки, який зазначав, що народна пісня відкриває цінності значною мірою неоднорідні і неспівміримі з цінностями сучасної композиторської школи. Саме цей дослідник підняв українську народну пісню на найвищий щабель.

Автори розділяють думку Г. Гнатюка, що народна пісня існує вже понад 300 років, а кожен пісенний зразок з народу є своєрідним архівом на щонайменше 5-6 поколінь [1].

Українські народні пісні як феноменальне явище створене народом, слід розглядати як засіб пізнання культури країни, їх аналізують, як історичне джерело, як історичний документ нації, а їх географічна складова дозволяє визначити шлях розвитку та місце в глибинах історії. Вони дають можливість майбутніх фахівцям краще зрозуміти минуле, відчувати чистий дух поколінь нашого славного роду.

Українські народні пісні відзначені надзвичайно органічним поєднанням музичного та поетичного пластів. Акценти музичного висловлення відповідають вербальним наголосам та смисловим кульмінаціям, що сприяє більш детальному й точному розкриттю характеру, стану, висвітленню образного паралелізму, усвідомленню смислової та сюжетної канви твору У вокально-педагогічному аспекті українські народні пісні є напрочуд придатним матеріалом для здобуття основних вокальних навичок: співу на опорі та чіткої артикуляції, а виконання їх особисто позитивно сприяють саморозвитку

майбутніх вчителів під час фахової підготовки.

Отже, вимогою часу у системі підготовки фахівців стало поширеним звернення до щирої української народної пісні, як засобу виховання національної свідомості, засобу залучення молодого покоління до українського музичного мистецтва, що позитивно сприяє саморозвитку майбутніх вчителів.

Список використаних джерел

1. Гнатюк Г. Гаївки. *Матеріали до української етнології*. Львів, 1909. Т. XII.
2. Українська мала енциклопедія: 16 кн.: у 8 т. проф. Є. Онацький. Накладом Адміністрації УАПЦ в Аргентині. Буенос-Айрес, 1963.

РЕПКО І.П.,
КОЛОМІЄЦЬ Я.М.

Комунальний заклад «Харківська гуманітарно-педагогічна академія», Україна

КРЕАТИВНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ ЯК ЗАСІБ І УМОВА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЗАКЛАДУ ОСВІТИ

Сучасні тенденції господарювання вимагають від закладів освіти зміни підходів та інструментів вирішення тих чи інших завдань, оскільки стандартні підходи вичерпали свої резерви підвищення ефективності діяльності установ освіти. У зв'язку з чим пріоритетним стає інтелектуальна діяльність та її застосування в управлінні процесами організації освітнього процесу. Одним із можливих варіантів успішного вирішення проблем є застосування інструментів креативного менеджменту, який сприяє особистому та професійному саморозвитку та самовдосконаленню, розвитку ініціативності персоналу закладів освіти. Ефективний креативний менеджмент сприяє формуванню позитивного іміджу закладу, підвищенню рівня його конкурентоспроможності на ринку, дозволяє використовувати ресурсну базу з найбільшою віддачею, що, відповідно, збільшує прибуток.

Під креативним менеджментом ми розуміємо ефективне управління структурами, процесами та ресурсами задля досягнення заданих цілей з використанням нестандартних (творчих) підходів. Поняття креативного менеджменту перетинається з поняттям інноваційного менеджменту (від слова «innovate»-вводити новацію, робити зміни), але не вичерпується ним. Зв'язок інновації з креативністю у спрощеному розумінні дається визначенням: «Інновації – це запозичення, адаптація чи практичне використання креативного елемента третьою стороною» [1]. У той же час інновація, тобто ведення нововведення в економіку, технологію, послугу, також може мати креативну складову, містити елементи творчості.

Розділяємо думку автора про необхідність у креативному менеджменті виникає тоді, коли стандартні принципи та способи управління не дають результату; а саме: наявність проблеми та суперечливих вимог до управління;